

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 481/21
8.9.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Радмиле Радић, чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиоца-противтуженог АА из ..., Улице ... број ..., против тужене-противтужиље ББ из ..., Улица ... број ..., коју заступа пуномоћник Живан Стојаковић, адвокат из Београда, Улица Владислава Бајчевића број 25, ради развода брака и др., одлучујући о жалби тужиоца-противтуженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П2 261/20 од 14.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 08.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца-противтуженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П2 261/20 од 14.04.2021. године у ставу четвртом изреке.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим разведен је брак закључен дана ... године у ..., заведен у матичну књигу венчаних која се води за матично подручје ..., под текућим бројем ... за .... годину, између АА, ЈМБГ: ..., рођеног .... године у ..., од оца .. и мајке ... и ..., ЈМБГ ..., рођене ..., дана .... године у ..., од оца ... и мајке .... Ставом другим изреке малолетна ВВ, рођена .... године у ... и малолетни ГГ, рођен .... године у ..., поверени су мајци ББ на самостално вршење родитељског права. Ставом трећим уређени су лични односи оца са заједничком малолетном децом, тако што ће се лични односи малолетне ВВ и малолетног ГГ са оцем одвијати на тај начин што ће деца виђати оца два дана у недељи у складу са школским обавезама деце (пре или после наставе), сваког другог викенда од суботе у 15,30 часова до недеље у 17,00 часова, 10 дана за летњи и недељу дана за зимски распуст, уз сугестију да родитељи могу да организују шири модел виђања од предложеног. Ставом четвртим, делимично је усвојен тужбени захтев

тужиоца-противтуженог, па је обавезан тужилац-противтужени да на име свог дела доприноса за издржавање малолетне ББ и малолетног ГГ плаћа износ од 20.000,00 динара по детету, односно укупно 40.000,00 динара на рачун законском заступнику, мајци ББ, почев од 14.04.2021. године, као дана пресуђења, па убудуће, док за то буду испуњени законски услови, до десетог у месецу за текући месец. Ставом петим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог којим је тражио да на име свог доприноса за издржавање малолетне ВВ и малолетног ГГ месечно плаћа минимални законски износ од тражених 15.688,00 динара по детету, а до досуђеног од 20.000,00 динара по детету. Ставом шестим одбијен је противтужбени захтев тужене-противтужиље у делу којим је тражила да се обавезе тужилац-противтужени да на име свог доприноса издржавању мал. ВВ и мал. ГГ месечно плаћа, преко досуђених 20.000,00 динара, а до тражених 30.000,00 динара по детету од 09.06.2020. године, као дана подношења противтужбе, док за то постоје законски услови, све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом седмим је одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене одлуке, садржане у ставу четири изреке пресуде, тужилац-противтужени је благовремено изјавио жалбу, оспоравајући је због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе чл.386 Закона о парничном поступку (“Сл.гласник РС” бр.72/11, 49/13-одлука Уставног суда, 74/2013-одлука Уставног суда, 55/14, 87/18 и 18/20), који се у конкретном случају примењује на основу члана 202 Породичног закона, Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене одредбама члана 374 став 2 тачке 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би се побијана одлука морала укинути. Супротно жалбеним наводима, изрека пресуде није нејасна и неразумљива, нити у супротности са разлозима наведеним у образложењу, а разлози о одлучним чињеницама нису у супротности са стањем у списима и изведеним доказима, те у спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.374 став 2 тачка 12 ЗПП-а.

Према утврђеном чињеничном стању, малолетна деца парничних странака поверена су мајци на самостално вршење родитељског права, а истом пресудом је и разведен брак парничних странака, а овде тужилац-противтужени обавезан да на име свог доприноса за издржавање двоје малолетне деце плаћа номинални износ од по 20.000,00 динара по детету, укупно 40.000,00 динара, почев од 14.04.2021. године, као дана пресуђења, па убудуће. Истовремено пресудом је и уређен модел виђања оца са малолетном децом уз могућност да родитељи могу да организују и шири модел виђања од предложеног. Утврђено је да је износ од по 20.000,00 динара довољан да подмири део месечних потреба малолетне деце, док у преосталом делу потребе подмирује мајка, која је запослена и остварује приходе у износу од око 54.000,00 динара месечно и није кредитно задужена. Суд је имао у виду да малолетна ВВ похађа трећи разред основне школе, да је малолетни ГГ ученик првог разреда основне школе, да тренутно због

ситуације изазване вирусом COVID 19 не похађају ваннаставне активности, али да трошкови школовања не подразумевају само трошкове за набавку уџбеника и школског прибора, већ и за друге ваншколске активности – екскурзије, рекреативну наставу, излете, приватне часове и слично. Утврђено је и то и да су тужилац-противтужени и тужена-противтужила способни за рад, те су у могућности да искористе све своје потенцијале како би обезбедили недостајућа средства за издржавање и остваривање законитих прихода којима се у разумној мери подмирују потребе деце, уколико сматрају да приходи које тренутно остварују нису довољни за задовољење њихових потреба и потреба лица која су дужни да издржавају. Према утврђењу првостепеног суда, уз узимање у обзир месечног износа минималне суме издржавања, досуђени износ, уз допринос мајке, као другог родитеља, ће задовољити све основне месечне потребе деце, с тим што ће мајка делимично доприносити новчаним давањима, а делимично свакодневним старањем о деци. Приликом одмеравања висине доприноса за издржавање суд је оценио чињеницу да тужилац-противтужени, као војни пензионер остварује пензију од 35.000,00 динара месечно, а по основу запослења на месту стоваришта остварује зараду од око 52.000,00 – 53.000,00 динара, да нема других примања по неком другом основу, да има закључен уговор о откупу стана на период од 40 година по ком основу отплаћује месечну рату у износу од око 6.000,00 динара, с тим да се стан налази у ... и да у том стану без накнаде живи његов син из првог брака ДД. Тужилац-противтужени за стан у којем станује по основу закупа плаћа износ од 140 евра месечно, уз трошкове становања од још 10.000,00 динара, има у власништву пола њиве на територији Општине ..., а по основу продаје стана од пре две године, којег је наследио са сестром, остварио је цену од 10.000,00 евра. Утврђено је и то да тужени извршава обавезу исплате доприноса за издржавање деце из првог брака и то ДД, рођеног ... године и ЋЋ, рођеног .... године, који су сада старости 30 и 24 године.

Полазећи од овако потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилном применом одредби чл.6 став 1, 154 став 1, 160, 161, 162 и 266 став 1 и 272 став 2 Породичног закона Републике Србије и одредби чл.23 и 27 Конвенције о правима детета оценио да је висина доприноса за издржавање заједничке малолетне деце у висини од по 20.000,00 динара одговарајући износ на који је обавезао тужиоца-противтуженог да плаћа на месечном нивоу почев од пресуђења, па надаље, с обзиром да је до тада извршавао обавезу издржавања малолетне деце у висини од по 15.000,00 динара.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и оно логично произлази из доказа у списима које је првостепени суд правилно оценио у складу са одредбом чл.8 ЗПП-а, а жалбом тужиоца-противтуженог утврђено чињенично стање није са успехом доведено у сумњу, док истом жалбом нису истицане нове чињенице, нити предлагани нови докази у смислу одредбе чл.372 став 1 ЗПП-а.

Породичним законом – ПЗ (одредба чл.160) прописано је да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања (став 1). Потребне повериоца зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода те других околности од значаја за одређивање издржавања (став 2), док могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности запослења и стицања зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица, те других околности од

значаја за издржавање (став 3). Осим тога, ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете, какав ужива родитељ дужник издржавања (чл.162 став 3). Висина издржавања се може смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука (одредба чл.164).

По оцени Апелационог суда на основу овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно извео закључак да је износ од 20.000,00 динара по детету износ којим ће у одговарајућем делу терет трошкова издржавања малолетне деце сносити тужилац-противтужени, као родитељ са којим деца не живе у складу са одредбом чл.160 став 1 ПЗ. Ово с обзиром да је првостепени суд правилно проценио да материјалне могућности дужника издржавања јесу такве да ће плаћањем оваквог износа обезбедити стандард који је једнак његовом стандарду као дужника издржавања, а с друге стране и истовремено себе неће довести испод егзистенцијалног минимума. Осим тога, правилно је одмерен износ доприноса за издржавање и с обзиром на потребе малолетних поверилаца издржавања, који су деца школског узраста, старости 10 и 8 година, те Апелациони суд налази, руководећи се најбољим интересом деце, а у складу са одредбом чл.266 став 1 ПЗ, да је правилан закључак првостепеног суда да се оваквим износом, односно одлуком о издржавању на адекватан начин одговара потребама малолетних тужилаца с једне стране и могућностима дужника издржавања с друге стране.

Неосновано се жалбом тужиоца-противтуженог истиче да је нејасан овакав закључак првостепеног суда, као и да није утврдио све чињенице од значаја за правилну примену материјалног права, јер није узео у обзир да му након одбитка износа од 14.000,00 динара по основу издржавања своје пунолетне деце из претходног брака и износа рате на име закљученог уговора о откупу стана на рок од 40 година, не остаје довољно средстава из којих би могао да испуни досуђену висину обавезе издржавања, као и да суд није узео у обзир школовање млађег сина ЂЂ из првог брака, који похађа Пословни факултет “ЕЕ” у .... Ово, имајући у виду да чињеница да тужени има терет административне забране на износ пензије, на име доприноса за издржавање своје пунолетне деце из претходног брака у висини од 14.000,00 динара, није последица његове законске обавезе већ одсуства воље да благовремено смањи или се лиши ове обавезе у наведеном износу, јер једно од двоје пунолетне деце свакако нема право на законско издржавање, јер је старије од 26 година. У погледу обавезе издржавања према другом пунолетном детету, старости 24 године, први пут се у жалби истиче да је поверилац издржавања на редовном школовању о чему не прилаже доказ, док је током првостепеног поступка изнео тврдњу да је у току поступак за измену наведене одлуке суда на основу којих се спроводи административна забрана, па ови наводи не утичу на правилност закључка првостепеног суда о одмереној висини доприноса за издржавање у овом парничном поступку.

Поред тога, првостепени суд одлучује на основу чињеничног стања утврђеног у време пресуђења, те уколико се промене околности на основу којих је донета одлука висина издржавања се може смањити или повећати како је то прописано одредбом члана 164 ЗПП-а.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета у складу

са одредбом чл. 207 ЗПП-а, којом је прописано да о накнади трошкова поступка у вези са породичним односима, суд одлучује по слободној оцени, водећи рачуна о разлозима правичности, а не према успеху у спору у складу са чланом 153 ЗПП-а. У конкретном случају спор је вођен у интересу мал.деце, а тужена-противтужиља својим држањем у поступку није скривила трошкове поступка, због чега је правично да свака странка сноси своје трошкове поступка, а што је и у интересу мал.деце јер се не смањују финансијске могућности дужника издржавања да плаћа досуђене износе на име издржавања мал. деци.

Имајући у виду све напред наведено , одлучено је као у ставу изреци на основу одредбе члана 390 ЗПП-а у вези члана 202 ПЗ.

Приликом одлучивања, Апелациони суд у Београду је имао у виду да је ставом четвртим изреке првостепене пресуде омашком наведено да је усвојен тужбени захтев тужиоца-противтуженог (уместо да стоји захтев тужене-противтужиље) против ког става је тужилац-противтужени и изјавио жалбу, али је јасно да се ради о очигледној омашци, коју суд, у складу са одредбом чл.362 став 1 ЗПП-а, може исправити, а да притом не утиче на законитост и правилност одлуке.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић